

זבחים לח

יום ב' שבועות תשע"ח

משה שווערד

1. תוספות מסכת זבחים דף לו עמוד ב

אלא מעתה בסכת כו' - במס' סוכה (דף ו:): דדרשינן לדפנות וכן בפ' המביא (ביצה ל:): גבי אין נוטלים עצים מן הסוכה אסרינן נמי מן הדפנות מדכתיב חג הסוכות דכשם שחל שם שמים על החגיגה כך חל על הסוכה ותימה דגבי אין מסכנין בדבר המקבל טומאה וגבי תעשה ולא מן העשוי לא דרשינן לדפנות.

2. דף על הדף זבחים דף לו עמוד ב

בגמ': אלא מעתה בסכת כו'. בתוס' (ד"ה אלא מעתה) הקשו דהכא דרשינן מסכות לגבי שיעור דפנות הסוכה, ואילו במס' סוכה לגבי אין מסכנין בדבר המקבל טומאה, וכן לגבי תעשה ולא מן העשוי, לא פסלינן רק הסכך, שהסכך הוא עיקר הסוכה, ולא פסלינן הדפנות.

ותירץ הר"ן (סוכה ו' ע"ב מדפי הר"ף) דהא דדרשינן מבסכת בסכת כו' על דפנות, אינה משמעותא דקרא, דמשמעותא דסוכות הוא רק על הסכך ולא על הדפנות, אלא התם מיתורא דקרא ילפינן לרבות הדפנות.

3. תוספות מסכת זבחים דף לח עמוד א

כמצליף - תימה ומאי ס"ד דמקשה הא בהדיא קתני הכי בסיפא ביומא פ' הוציאו לו (דף נג:): דתנן לא היה מתכוין להזות לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף וי"ל שבא לתרץ דהאי כמצליף כמגדנא והכל במקום אחד וכמו שמפורש בערוך כמגדנא שמרים ידו ואינו מכה עד שיוורד ירושלמי מצליף כמטברר פ"י בערוך שמטה ידו עד טיבורו.

4. הגרי"ז על מסכת זבחים דף לח ע"א

בגמרא לא מצינו דמים שחציין למעלה וחציין למטה ולא והתנן הזה ממנה אחת למעלה ושבע למטה וכו' הזה על טהרו של מזבח וכו' מאי לאו אפליגיה דמזבח, [1] ופירש"י כנגד חצי גובהו, ואי אפשר לצמצם דלא יהא מקצתם למעלה ומקצתם למטה, [2] ובתוס' פירשו משום דנותן תחילה לקרנות ואח"כ לחצי מזבח, משום דהוי חצי למטה וחצי למעלה, ונראה דמחלקותם תלוי במחלוקת אחרת, דאיחא לקמן (דף מ"ב ע"ב) מחלוקת רש"י ותוס' אי קרנות וטהרו של מזבח חשובין כפרה אחת או שתי כפרות, לענין אי נשפך דמו של פר אי צריך להתחיל מקרנות או מטהרו, דרש"י פירש (בד"ה בארבעה פרים) דיכול להתחיל מטהרו, משום דקרנות וטהרו שתי כפרות נינהו, ולכן אין יכול לפרש דחציין למטה משום קרנות וטהרו כיון דשתי כפרות נינהו, הוי כב' מקומות, ורק הקושיא היא מטהרו גופא דא"א לצמצם, אבל התוס' לשיטתם דס"ל דקרנות וטהרו חד כפרה נינהו, מפרשי שפיר קושית הגמרא דזהו גופא נקרא חצי למטה וחצי למעלה, מה שנותן מקצת הדמים על הקרנות ומקצת הדמים על טהרו, [וצריך להבין לפירוש התוס' מאי מתרץ הגמרא לא אגילוי' דמזבח, ומאי נפק"מ הא סוף סוף הוי שתי מקומות, ולא מצינו דמים שחציין למטה וחציין למעלה], והא דמקשי משירים, והא לפירוש התוס' הוי שירים כפרה בפ"ע, דפר רביעי הוא בשביל שירים, ואפשר לומר דזהו גופא דמתרץ הגמרא דב' מקומות הוא, והיינו משום דב' כפרות הם:

5. ספר יד בנימין

דף ל"ח ע"ב. בגמ' תניא רבי אליעזר בן יעקב אומר ז"ש אומרים שתי מתנות שזחטאת ואחת שזכל הזבחים מחירות ומפגלות ז"ה אומרים כו' מתקיף לה רב אשעיה א"כ ליתניי גבי קולי ז"ש כו'. לכאורה אמאי לא פריך בן אמתיי גופי' דקתני אליבא דז"ה לפיכך כו' ואם נתן את הראשונה חוץ לזמנה ואת השני חוץ למקומה פיגול וחייבין עליו כרת, משמע דלז"ש אין כאן פיגול כיון דהראשונה הוא חלי ממיר.

וי"ל דמ"מ צמתיי עיקר פלוגתייהו דז"ש וז"ה הוא לענין היתר, אף דלפי האמת יולא נפק"מ גם לענין פיגול מ"מ זכה"ג לא מתניי גבי קולי ז"ש וחומרי ז"ה וק"ל. (ועי' מה שכתבנו צמוד"ה וליתנייה).

ושור"ר צם' חזו"א ליקוטים לזבחים סי' א'
 ס"ק י"ג שכתב וז"ל; "צם' ליקוטי
 הלכות כתב בפשיטות דשיריים אינן נפסלין
 אלא בעמוד השחר כאימורין, ולא נראה כן
 מהא דתניא לקמן כ"ו צ' מחשבין צדמן
 משתשקע החמה וצצטרין וצאימוריהן משיעלה
 עמוד השחר כו' וכיון דנחית התנא לפרט כל
 החלוקות כו' הי' שונה מחשבין צוריקת דמן
 משתשקע החמה וצפייכת שיריים משיעלה
 עה"ש אלא ודאי אף שירי הדם נפסל
 צשקיעה"ת, והא דחשיב כאן לילה (נראה
 דכוונתו למה שהעיר צקן אורה דלמה נקט
 דוקא ג' מתנות) הוא למחשב כולהו להגדיל
 תורה. (ר"ל דצעי' למחשב כל הני דיניס
 דהיינו לענין חוץ ולענין קרן ואצבע כו' דלא
 שייך צשיריים), אבל ד"ז איתא גם צשיריים,
 עכ"ל החזו"א ז"ל.

שם צגמ'. שלש מתנות שצחטאות אינן צאות
 צלילה. יש מדקדקים להוכיח מכאן
 דשפיכת שיריים אינן נפסלין צשקיעת החמה
 וצפיר נשפכין ליסוד אף צלילה, מדנקט ג'
 מתנות משמע הא שיריים צאין אף צלילה וכן
 לגבי כלי שרת מדנקט רצ פפא צסמוך דג'
 מתנות צעי כלי שרת משמע הא שיריים לא
 צעי כ"ש.
 אולם צם' "קרן אורה" ראיתי שנקט
 צפשיטות דשיריים נמי נפסלין
 צשקיעה"ס וכן שפיכת שיריים צעי כלי שרת
 וצחמת העיר צצברי הגמ' כאן אמאי נקט ג'
 מתנות לישמעי' טפי אף צשיריים.

7. קרן אורה על מסכת זבחים דף לח/ב

גמרא ג' מתנות שבחטאת אינן באות בלילה ובאות למחר כו'. נראה דהא דנקט ר' יוחנן ג' מתנות שבחטאת הוא משום דבעי
 לאשמועינן דבאות לאחר מיתה ואין זה אלא בחטאת. אבל לענין חוץ ולילה לאו דוקא מתנות שבחטאת אלא ה"ה מתנה הב'
 שבכל הקרבנות ג"כ אין באות בלילה וחייב עליה בחוץ וכן צ"ל בלשון הרמב"ם ז"ל. אבל האי דינא דאין באות בלילה
 משמע דאתי לאשמועינן דלענין לילה כתחילתו הם מאי קמ"ל בזה כיון דדם נפסל בשקיעת החמה פשיטא [דאין] להעלותו
 ע"ג המזבח ואפילו שירים שנפסלו בשקיעת החמה [נראה] דאינו נשפכין ליסוד אלא ישפך לאמה. ועי' לקמן (נו, ב) ברש"י ותוס' ז"ל ושם
 יתבאר יותר בס"ד. ...

8. ספר זבח התודה

שלש מתנות שבחטאת. פשוט דה"ה גם בעולה שצריך שתי מתנות
 שבהן ארבע מתנה שניה אינה באה בלילה והמעלה בחוץ
 חייב דשם זריקה עלה והא דנקט חטאת משום דרצה להשמיענו
 דהן באות לאחר מיתה ורבותא זו אינה כ"א בחטאת דקי"ל בעלמא
 דאין לזרוק דם חטאת אחר שמתו בעליה והו"א כיון דשם זריקה
 על כל המתנות דהרי אינן באות בלילה ממילא אין יכול לזרוק
 אותן קמ"ל כיון דעיקר כפרה כבר נתכפרו הבעלים בחיים ע"י
 מתנה הראשונה וזבל להשלים השאר [וגם מצוה להשלים משא"כ
 בשיריים דאין שם זריקה עלה כלל ובאה בלילה והמעלה בחוץ
 פטור אין צריך להביא אפילו לכתחלה] משא"כ בעולה דבאה גם
 לאחר מיתה פשיטא דצריך להשלים; והמעלה מהן בחוץ חייב,
 איירי שמתחלה זרק מתנה ראשונה בפנים והשאר בחוץ אמ"ה חייב
 משום דשם זריקה עלה הא אם היה זורק כל המתנות בפנים
 ואח"כ זרק בחוץ פטור דשיריים הן ולא איירי שנתן אחד מתנה
 אחת מהחטאת בחוץ והשני נתן חג' מתנות בחוץ דאי הכי אפילו
 הראשון נתן מתחלה כל הארבע מתנות בחוץ ואח"כ נתן השני
 ג"כ חייב דהרי היה ראוי לבוא בפנים כדאיתא לקמן בדרף קי"א
 ע"ב דלא עשה את המשוייר כיוצא בו ;

9. ספר איזהו מקומן

(ב) ע"י מנ"ח מצוה קנא' דנסתפק בנתן
 מתנה אחת ויצא מי מחייב משום לאו
 דמן המקדש לא יצא, ושורש החקירה האם
 זריקה אחת הרי גמר עבודה כיון דמכפרת
 או הואיל וזקוק לזרוק השאר למצוה הוי
 כאמצע עבודה, ועי' שלו"ר בחידושים בשם
 שו"ת בית יצחק דמפלפל לפשוט מסוגיין.
 וראה עוד בהערה ג. ב. לכנסת ראשונים
 שחקר אם איסור אכילה לפני זריקת דמים
 (כדאיתא צנסהדרין סג:) פקע מיד אחר זריקה
 ראשונה או אחר זריקת כולן, וגם זה תלוי
 בחקירה הנ"ל

10. ספר שאגת אריה - סימן יז

שאלה. אי מותר להתפלל תפלת מנחה אחר התחלת שקיעת החמה דאכתי איכא זמן רב לצאת הכוכבים דהוי לילה, או דילמא משעת שקיעת החמה חלף ועבר זמן תפלת מנחה... אבל לי נראה לפרש דהא דאמרינן מנין לדם שנפסל בשקיעת החמה, היינו צאה"כ דוקא, ואע"ג דכבר נאמר ביום צוותו, איצטריך נמי ביום זבחו, דאי מיום צוותו הוה אמינא הני מילי מתנה ראשונה שמכפרת ומעכבת כפרה, אבל שאר מתנות שאינה מעכבת כפרה כדתנן בר"פ ד' דזבחים (לו, ב) כל הניתנין על המזבח החיצון שנתן במתנה אחת כיפר, וכיון דלא מעכבא כפרה הוה אמינא דהוי דומיא דהקטרת איברים ופדרים שאינה מעכבת כפרה וכשרים כל הלילה, קמ"ל ביום הקריבו את זבחו, דדם נפסל בשקיעת החמה ואפילו שאר מתנות אסור לזרוק בלילה דכבר נפסל הדם בשקיעת החמה. והיינו דאמר בפרק ד' דזבחים (לה, ב) אמר ר' יוחנן ג' מתנות שבחטאת אינן באות בלילה, ופי' רש"י גופיה שם ג' מתנות אחרות שבחטאת אינן באות בלילה אע"פ שאין מעכבות ולא זריקה גמורה היא, מ"מ דם נפסל בשקיעת החמה כדלקמן, ואין מעלין לגבי מזבח לכתחלה ע"כ. ומביום הקריבו את זבחו נפקא ליה וזה פשוט בעיני.

- כלומר, דפסול עבודת לילה רק במתנה א' [ולא בשאר המתנות-שהם רק פסולים מטעם שנפסל הדם בשקיעה]

11. רמב"ם יד החזקה - הלכות מעשה הקרבנות פרק יט

(יג) הזורק מקצת מתנות בחוץ חייב המקבל דם חטאת בכוס אחד נתן ממנו בחוץ וחזר ונתן בפנים חייב על הניתן בחוץ שהרי כולו ראוי ליקרב בפנים ואם נתן ממנו בפנים וחזר ונתן בחוץ פטור מפני שהן שירים אבל אם קבל בשני כוסות בין שנתן שניהן בחוץ או אחד בחוץ ואחד בפנים או אחד בפנים ואחד בחוץ הרי זה חייב.

[השגת הראב"ד - הזורק מקצת וכו' עד או אחד בפנים א"א זה אינו כלום דאחד בפנים ואחד בחוץ בין למ"ד עושה את חבירו דחוי בין למאן דאמר עושה אותו שירים שני לא חזי בפנים]:

12. תדושי הגר"ח הלוי - הלכות מעשה הקרבנות פרק יט הלכה יג

הזורק מקצת מתנות בחוץ חייב, המקבל דם חטאת בכוס אחד נתן ממנו בחוץ וחזר ונתן בפנים חייב על הניתן בחוץ שהרי כולו ראוי ליקרב בפנים, ואם נתן ממנו בפנים וחזר ונתן בחוץ פטור מפני שהן שירים, אבל אם קבל בשני כוסות בין שנתן שניתן בחוץ או אחד בחוץ ואחד בפנים או אחד בפנים ואחד בחוץ הרי זה חייב עכ"ל: ובהשגות ז"ל א"א זה אינו כלום דאחד בפנים ואחד בחוץ בין למ"ד עושה את חבירו דחוי ובין למ"ד עושה אותו שירים שני לא חזי בפנים עכ"ל:

ועיין בזבחים דף קי"א ע"ב דתנן שם חטאת שקבל דמה בכוס אחד נתן וכו' בפנים וחזר ונתן בחוץ חייב וכו' קבל דמה בשתי כוסות נתן וכו' אחד בפנים ואחד בחוץ פטור, ושם בסוגיא דרישא דכוס אחד רבי נחמיה היא דאמר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב, וסיפא דבשתי כוסות פטור אתיא לתנא קמא דרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר כוס עושה את חבירו דחוי, הרי להדיא כדעת הראב"ד דבדיחוי לכו"ע פטור על זריקתו בחוץ, וצ"ע דברי הרמב"ם:

והנראה לומר בדעת הרמב"ם, דהך נפקא מינה יש בין שירים ובין דחויין, דבשירים הא איכא דין שירים שחלה עליהן, והזריקה היא שעושה אותן לשירים, דהרי יש עליהן דין שפיכה ליסוד, מה שמתחלה לא היו ראויין ליסוד, ורק הזריקה היא שהכשירן ליסוד, אכן בדחויין אין שום דין חל עליהן, אלא מכיון שנעשה כל דין הדם שבקרבו מבלעדן ממילא נעשין דחויין, אבל אין בהם שום חלות דין דנימא דהזריקה רמיא עליהו דין זה:

ונפקא מינה בזה, דהנה קי"ל בפ' בית שמאי דכל הזבחים שנתן מהם מתנה אחת כיפר והשאר אינן אלא למצוה, ולפי זה נראה דהיכא דנתן מתנה אחת נהי דעדיין רמיא עלייהו מצות זריקה משאר מתנות, מ"מ חייל על הדם שם שירים ג"כ, ואית בהו גם דין שפיכה ליסוד ג"כ, ומשום דכיון דשלמה זריקה המעכבת חיילא עלייהו שם שירים ג"כ, אכן כל זה הוא בשירים דהוי חלות דין ושם על הדם, וע"כ שפיר חייל הך דינא גם קודם שנתן שאר המתנות, משא"כ בדין דחוי, דעיקר טעמא הוא משום דכבר שלמה עבודת הקרבן ונשאר בלא דבר ממילא נעשין דחויין, א"כ כל זמן שיש עדיין חובת זריקה עוד לא נדחו, ואין עליהן שום דין דחוי בשום צד:

וההוה בזבחים דף ל"ח ע"ב שם אמר ר"י שלש מתנות שבחטאות וכו' והמעלה מהן בחוץ חייב, והיינו משום דעדיין ראויין הן לפנים, ולפי מה שנתבאר דבהדם הנשאר לאחר מתנה הראשונה חייל עלייהו שני הדינים, דין שירים ודין זריקה, אפשר דמאחר דחייל על גוף הדם דין שירים, ואיכא עלייהו חלות דין שפיכה ליסוד, ממילא אינו חייב על זריקתו בחוץ, דחלות שם שירים שבהדם זהו גופא מפקיע מהם חייב חוץ, והא דקאמר הגמ' דהמתנות האחרונות הן כתחלתן וחייב על זריקתן בחוץ, הוא דוקא בשני כוסות או בדם שבצואר דלית בהו דין שירים, ומעשה הזריקה לא חלה עליהן, ורק דין דחויין הוא דאית בהו, במה דנדחין ממילא, בזה הוא דאמרינן דכיון דיש עדיין עליהן חובת ודין מתנות האחרונות ע"כ חייב על זריקתן בחוץ:

ולפי זה הרי מתישבים היטב דברי הרמב"ם, דהרמב"ם קאי על מה שהקדים מתחלה דהזורק מקצת מתנות בחוץ חייב, ובוה הוא דמחלק שפיר, דבשני כוסות דהויין דהויין, וע"כ כל זמן שלא נשלמו כל המתנות כולן עוד לא נדחו, וחייב על זריקתן בחוץ, משא"כ בכוס אחד, דחייל על גוף הדם שם שירים ודין שפיכה ליסוד, ע"כ פטור על מתנות האחרונות בחוץ, וכמו שנתבאר:

ולפי זה הרי לא קשה מהסוגיא דזבחים לדעת הרמב"ם, דשם הא מיירי בגמר כל המתנות בפנים, ופשיטא דפטור בשני כוסות, כיון דהויין דהויין ואין בהם עוד דין זריקה כלל..

13. קהלות יעקב סימן כט

דשפיכה שריים אינו בגדר עבודה הקרבן רק מלוה בעלמא וכי ג' זריקות עבודה דזריקה הם וכן לענין זרות וכל"ש קרן ואלצט כיצום ושירים כתחילתן משום דעבודה היא ורק לענין דינים השייכים בכפרה אין בג' מתנות בכלל כהא דמיתה לא שריא ולא מפלגא ולא טיילא לגוואי טיין בסוגיין ואם כן פשוט לכאורה דכני ג' מתנות עבודה היא ופסולה כלילא מדיון ציוס לוותו אפילו אינו לא נפסל הדם.

ובהא דלקמן דניו דאר"י צ"ל מנין לדם שנפסל בשקיעה"ח שנאמר ציוס הקריבו את זבחו וכי ציוס שאחה זבחה אחת מקריבו וכי הוקשה לרש"י ז"ל למ"ל קרא דם נפסל בשקיעה"ח הלא ממילא לילה פסולה לעבודה מקרא דציוס לוותו ולמחר יבא נפסל כלילא בעמוד השחר ופי' רש"י ז"ל דנפק"מ שאפילו הלילה הראש המזבח דאינו נפסלת כלילא מ"מ פסולה למחר וכוונת רש"י ז"ל נראה דרב ילחך בר אבדימי דקאמר להאי מומר קסבר כמד"א אין ליה מועלת בראשו של מזבח לקמן דף פ"ז, וא"כ טיקר דינה דדם נפסל בשקיעה"ח הוא לענין שגם למחר פסול ואינו מועיל מה שהי' בראש המזבח אבל לענין לילה עומה פשיטא דאינו כשר לזריקה מדיון ציוס לוותו/ולמ"ל עממא [הכא דאיירי לענין לילה] משום שהדם נפסל.

ובתוס' שם דף נ"ו הקשו על פירש"י ז"ל דאכתו למד"א ליה מועלת בראשו של מזבח למ"ל קרא דדם נפסל בשקיעה"ח ומפרש ר"ה ז"ל דתרי שקיעות איכא ובשקיעה הראשונה אכתו יום הוא וקרינון צי ציוס לוותו ואחא קרא יתירה לרבות שהדם נפסל בשקיעה הראשונה ע"ש אכן לומר שזה ג"כ כוונת רש"י ז"ל כאן דדף ל"ה אינו נראה דכנראה שרש"י ז"ל לא סבר לה להאי דחידוש ר"ה ז"ל מדלא מפרש הכי הכיח דדף נ"ו דלריך קרא לענין שקיעה"ח בראשון.

ובשאג"א סי' י"ז כתב לתרן קושיית רש"י ז"ל ותוס' הכ"ל [למ"ל קרא דדם נפסל בשקיעה"ח הא כלילא פסולה כלילא לעבודה ולמחר יפסל דם כלילא בעה"ש] דמקרא דציוס לוותו לא הי' פסול אלא זריקה הראשונה המתרת ומעכצת כפרה אבל שאר ג' זריקות שאינם מעכצות הכפרה ואינם אלא למלוה הו"א שדינם כדיון הקטרת אימורים דכשר כלילא ולהכי אולריך האי קרא דציוס שאחה זבחה אחת מקריבו לפסול הדם גם בשאר ג' מתנות דלא מעכצו כפרה וכדפירש"י ז"ל גופי' הכא דל"ה דהא דפסולות שאר ג' מתנות כלילא הוא משום דהדם נפסל בשקיעה"ח ע"ש.

ומשמע דלדברי השאג"א צאמת עבודה שאינו מעכצת כפרה אינה פסולה כלילא ודינה כדיון הקטרת אימורים דכשר כלילא ורק בזהם איכא קרא מיוחד שנפסל בשקיעה"ח ומש"ה א"א לזרוק כלילא גם בני מתנות דלא מעכצו כפרה, ולענין ל"ט עובא צבה מהא דאשכחן דמנחת נסכים הבאה עם הזבח פסולה כלילא כמבואר בתמורה דף י"ד ונפק"ל מקרא דולנסכיכס ולשלמיכס מה שלמים ציוס אף נסכים ציוס וכו"ו נסכים הבאים עם הזבח דאילו באין בפניע קרבין כלילא כדילפינן התם, אלא דצבאים עם הזבח דינם כהזבח עצמו שאינו קרב אלא ציוס, והשחה אס נאמר דגם הזבח עצמו אינו פסול כלילא רק עבודה המתרת ומעכצת כפרה אבל כל שאר עבודות כשירות כלילא למה יפסלו הנסכים כלילא נכי שדינו כהזבח עצמו משום שצחו עמו והוצקו זל"ז מ"מ הלא בהזבח עצמו ליכא פסול לילה להשאג"א אלא בעבודה המתיר ומעכצ כפרה ואותן נסכים אינם מתירין שום דבר ואינם מעכצין את הכפרה רק שעליהם עצמן איכא מלוה דהקרבנה כדרך שיש על שאר ג' מתנות מלוה דזריקה ולמה יהיו פסולים כלילא ודוחק לומר דזכו גז"כ שהנסכים הבאים עם הזבח עדיפי מזבח

בהא דג' מתנות שבחטאת אינן באות בלילה

דל"ח ע"צ ארו"ה ג' מתנות שבחטאת אין צאות כלילא וכי ופירש"י ז"ל אינן צאות כלילא ואעפ"י שאינם מעכצים ולא זריקה גמורה היא מיכו דם נפסל בשקיעת החמה כדלקמן [דף נ"ו] ואין מעלין פסולין לגבי מזבח לכתחילה עכ"ל, ול"ע מה שפירש רש"י ז"ל דאין צאות כלילא משום שהדם נפסל דלכאורה אפילו אינו לא נפסל מ"מ מכיון שהיא עבודה דזריקה, אינה כפרה אלא ציוס מקרא דציוס לוותו ואע"פ שאינו מעכצות וכבר הוראה הזבח מ"מ בני זריקות נמי עבודה כיו וכמבואר להלן בסוגיין דחייבים עליהם בחוץ אעפ"י שעל שירים אינו חייב בחוץ לרצון דר"ג משום

עבודה כ"ל, ומש"י י"ל נמי דהני ג' מתנות
שנחטאת לית בהו פסול עבודה לילה כיון
שהם גמר מעשה הזריקה דכל ד' מתנות
עבודה אחת היא בסדר מלות הזריקה, וא"כ
מדין לילה מקרא דציוס לוותו הו' שפיר
כשר לגמור הני ג' מתנות ומש"י פירש"י
ז"ל דאינס בלות כלילה משום שהדם כבר
נפסל בשקיעה"ה ואין מעלין על המזבח
לכתחילה קרבנות פסולים, ולא דמי לקומץ
שכשר גמר עבודתו כלילה דהתם שכולו כבר
על המטרכה קלעי' מזבח ומלילה מפסול
לינה דהיינו פסול שקיעה"ה אצל הדם של
ג' מתנות דלא קלעי' מזבח שפיר נפסל
בשקיעה"ה וא"א לזרוק שוב.

ואולי יש לבאר הא דפירש"י ז"ל דהני ג'
מתנות פסולות כלילה משום שהדם
כבר נפסל ולא פירש בפשוטו משום שהלילה
פסול לעבודה דסובר שרק התחלת עבודה
פסולה כלילה אצל גמר העבודה שהיה
התחלה ציוס כשרה לגומרה כלילה דכהאי
גוונא אשכחן פי' רש"י ז"ל בגמרא דמנחות
דף כ"ו ע"ב גבי הא דאמר ריו"ה דהשירים